

لنډه کيسه

Ketabton.com

ليکوال : افتخار الله افتخار

« بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ »

د کتاب پیژنده

نوم رنډی / لنډه کيسه

لیکوال افتخار الله افتخار

ایډیټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتۍ ډیزاین ا.ر افتخار

تاریخ ۱۴۰۲ / ۰۴ / ۵

چینل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فیسبوک Aftekharullah Aftekhar

واټساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هیڅوک نه لري. حقوق له لیکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوي کيسې

۱ سپیڅلې بڼه / لنډه کيسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۳ د بڼې خور سره / لنډه کيسه

۴ رنډی / همدا اثر

هیڅه دي نه وي چې دا ټولې کيسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلکرام کې موندلې شئ، بلکل پري.

دالۍ

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هم د مينې ترانې په لور غږ وايي)

خپلي خبري

که په دې طمعه ناست یې چې یو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سمیدای شوی نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، وروڼه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مینه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدی او نه یې اوري. همدارنگه د پښتو په بالښت ډډه ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختیار ورکړي نو دې کې به ډیر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځایه پښتو او غیرت نه تیر شه چې سبا پکې لور او خور څخه رنډی جوړېږي. په دې زه او ته ملامت یو. راځئ چې له خور او لور نه د هغې د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې گاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږیږه او وایې وړه چې راتلونکې کې نه ته پښیمانه شي او نه لور او خور.

دا کیسه به تاسې ته خپله وغږیږي چې حقیقت څه دی او څه څه گټې لري. ډاډه یم چې ما به د نوم انتخاب کې زیاتې نه وي کړی، که مې ټولنه کې دا کیسې نه پیدا کیدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډیو واقعي کمې دي خو که پام وکو له څاڅکي څاڅکي باران جوړیږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودر و لکه څنگه چې زوی انتخاب ورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، باید وایې ورو او پریکړې ته یې احترام ولرو. ژوند دلته بیا نه راگرځي. هر کس باید خپله مینه خپل حق ترلاسه کړي.

خبري نه اوږدووم خو که کیسه کې کومه تیروتنه شوي وه، د یو کوچني ورور په حیث راته ښه او په گوته کړئ. زه ستاسې نظریو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډی لنډه کیسه...

ستاسې

افتخار الله افتخار

پيل

د شهادت په گوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالي
ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غړپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته
وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالي ساه واخيسته

-گوره اول مې واوره بيا ورسته را غبريزه زه وایم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه
بايد رنډۍ ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله
نه گرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او
هغه ورځ تر بلې خرابيزي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وگوره
اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې گورو خو تاثير يې پرې
ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

-ډېر چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غړپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې
ځانله پياله ډکه کړه

جواد بیا د پیالی خوله بنده کړه شیبه ورسته یې له خپلې مخې یو څنګ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسې مین نه دي لیدلي او که په اسد څه وشو بیا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نیغ شو خو خبرو کې جدي ښکاریده.

- یار ته څه په ګډو وډو سر یې. ولې اسد یواځې ستا ملګری دی؟ او بیا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقې تر څنګ یو ایمانداره ځوان دی که زه یې ومنم هغه یې نه مني. پوهیږم چې د هغې جدایي زیوولی خو څه وکړو مونږ ټولې هڅې وکړي آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مې خپله حجره کې دیره کړ شپه او ورځ یې د پام بدلولو په هڅه کې یو اوس هم زه ملامت یم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسې عمل دی چې د انسان له بدن نه د مینې ټوله نشه اوباسي. زه وایم چې دا مینه یې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو یار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شریکان یو.

جواد پوی شو چې دا یې راسره مني.

- په مینه کې ټینګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښایي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پیاله یې تر پتنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکیه شو.

- وبه ګورو نن شپه یې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پریښود مونږ خو ټوله شپه په موبایل مصروف مخلوق یو کله یو سره غږیږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له یو څه بحث ورسته دواړو په موبایل کې سترګې ښځې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وویل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شین چای څکلو ورسته په بیګانې موضوع سره بیا وغږیدل جواد ورته وویل:

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې رالیرلی اوس به ورته زنگ ووهم. دوهم زنگ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

- خو کسه یاست؟

- اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

- ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

- ښه، ښه ادرس راکړئ؟

- ادرس اسانه دی خو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

- اغه سمه ده مشکل نه لرو.

- هه ادرس واخله...

- سمه ده بیا درته زنگ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونيو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچني ورور د چایو لوبښي ټولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو ورېښمنو وینستو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقي یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خورن نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنگه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنگه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی ښی...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

- اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

- لکه چې زندان له مې بیا یی ها؟

دری واپرو وخنډل، عصمت دیوال ته ډډه شو.

- نه یاره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره ښه دی زمونږ په فکر!

- یارانو ما د ژوند خوړو سره خدای په امانې کړې اوس زه له دوزخه هم نه یږیرم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د یاری په نشه کې غږیږي خو باید خلاصه ورته ووايم عصمت ته یې اشاره وکړه او د نه کولو خبره یې د ژبې سر ته راوسته او کرار یې پوکی ورکړ.

- اسده دا حل مونږ تا د یوې رنډۍ خواته بیایو!

همدومره یې وویل خو د مخ رنګ یې وتښتید، نور د ویلو ځواک یې نه درلود. هغه د لاس ګوټمې سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او یا ورته وګوري په ارام یې لنډه جمله بیان کړه.

- مینه باید نیکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانیغ کړ.

- منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د ویاړ لپاره وایو ته باید خوشحاله اووسی.

اسد له ګوټمې سره لوبې کول پریښود، بره یې ورته وکتل.

- د ویاړ ورځ که یوه ورځ وي خو د بې نومۍ له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د ویاړ په نظر ګوري هغه ویاړ نه دی. وروره بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته یې پورته ونيوه.

دا چې جواد یې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې یې بیا قوت راپیدا کړ خو بل ډول وغږید سره د غوسې.

- اسده! که راسره لار نشوي، قسم دی چې ټول عمر دې ونه ښم او نه به درسره وځاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي حل دومره لویه خبره واوریده. د دوی په یارانې کې تر اوسه داسې نه و شوي چې یو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تمامیده

حُکله چې کتل یې دوی ماسره څومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مینې گناهگار یم.

- سمه ده شور مه جوړوه! ځم درسره.

دواړو ترې غیر په یوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په ځان گوټې ووهلې خو اسد دومره خیال د ځان ونه که شیبه ورسته د جواد په موټر کې راغلی بیرته سپاره شو او د رنډۍ مالک ته یې زنگ ووهه چې زموږ تر تگ او راتگ پورې باید هیڅوک نه وي، مونږ در روان یو. دا چې د رنډۍ مالک د پیسو اوریدلي وو، په خلاصه سینه یې ورته بڼه وکړه.

نن چې په اسد کوم قیامت راتلونکی دی، هیڅوک نه پوهیدل. د ښار گڼه گڼه مخ په زیاتیدو وه، خاموشي د ښځو لاندې کیده.

موټر په سرای کې ودرید. درې واړو ځانونه عجیب احساسول، لویه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړی و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لږې څنډې ته خام او پښو کورونو کوڅه کې یې د یو کور ور ته څو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له بڼه راغلاسته یې په کور ننویستل، د رنډۍ مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه یې بنده کړه او همدلته لنډې کوتې ته یې دننه کړل. دا کور ډیر پراخه نه و خو دوه کوتې یې عمومي دروازي ته مخامخ لږې څنګ ته پرته وې او دا یوه د دروازي سره بیخي جوخته تقریباً تر منځ یې اووه متره صاف دالان یې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او یو غږیده خبرې یې دوی ته ډیرې عجیبې او نوې ښکاریدې. اسد سر ټیټ اچولی و، جواد وویل:

مونږ ته یې څه چې پیغله او دې کار سره نوی ده زموږ دا یو ملگری لږ د زړه بیمار دی بس دا مو راوستی سړیه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډۍ مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکي وغږیده.

- تاسې له ځانه لیوني مه جوړوئ داسې جینۍ په ټول ښار کې نه پیدا کیږي یو خوا ښایسته او بل خوا ډیره نرمه ده زه خو وایم په وار وار ورځې سبا به ارمان کوئ خو بیا داسې شی نه میلاویري...

عصمت یې خبرې ونيولې.

- گوره مونږ وایو چې یو کس دی بس یو دی. ته اوس د پیسو لپاره راته د غر نه غوښه مه جوړوه!

- سمه ده خو تاسې په باغ تیریرئ او منې نه خورئ. بیا داسې وکړئ زه د یو پروگرام څلور زره اخلم. پیسې راکوه او ملگری مو ورلیږئ هغه ستاسې شی آماده دی.

جواد زر جیب ته لاس کړ، له بتوي یې غټ لوتونه جلا او سړي ته یې لاس کې کینودل.

سړی مسکې شو، نوي لوتونه یې له نظره تیر کړل، اسد ته یې وویل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستي دې وباسه!

اسد ملگرو ته وکتل.

هغوی د سترگو په اشاره ورته وویل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکی ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه ښه ډاډه.

اسد ورته بد بد وکتل، ملگرو یې دیکه کړه:

-ورځه کنه ځله ناست یې!

له کړې ژمنې په شا کیدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وویل:

که هر څومره وخت یې نیوه مزاحمت به ورته نه کوی زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سینه غبرگ لاسونه کینودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخیستل مخامخ کړکی نه پرې د ولارې پیغلې نظر ولږید د بدن وینه یې گرمه شوه د زړه زربان یې ان په خپله اوریدل د سترگو اوبسکو یې ځان لویډو ته آماده کړ. یو قدم شاته لاړه غبرگ لاسونه یې خولې ته یوړل او کلکه یې بنده کړه پوهیدله چې چیغې مې تر اووم اسمانه رسي غاښونه لکه ماشوم چې یخ ووهي داسې کړسیدل په زړه یې څه

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لاسونه يې له خولي جلا کړل په بنده بنده ژبه گويا شوه:

خدايه مينه مينه په داسې ځای کې وينم
چې کتل يې راته ډير ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخــله
يا خو ما کړه له دې ژوند نه بې ژونده

اسد د انگر منځ ته راوړسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه، له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د المارۍ تر څنگ په سينگار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنگ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترگو ته يې نيغ ونيو اسد دروازي ته ودرېد خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکته، چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکۍ شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چرې خوی پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړي.

له دې سره دروازي يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترگو گاتي د دروازي طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابۍ ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالگې له کوتې يې سر جلا، بيا يې ټول پيالې کې خالي کړ. پيالې دوه گوتې مالگې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پيالې پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې او تر پيالې کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکړ. اوبه او مالگه يې سره يو کړه، پيالې يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پيالې خوله کې خالي کړه. سخته وټوخيده خو په خوله يې لاس کيښود چې

غږ بهر ونه وځي. د سينگار ميز هندارې کې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورڅخه وکړه:

-بايد غږ کې مې تغير راشي !

رښتيا هم غږ ډډ شوی وو لکه ستونی يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوبه شوه خو ظاهر نه معلومیده. سمدستي يې له خپل څادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای کې کيښود، اوښکې يې پاکې کړې، مخ يې دروازي طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازي ته نږدې شوه، کونډه يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بيرته په شا لاړه. ديوال سره پروت چپرکت ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه يې زيات درزیده، لاس يې پرې کيښود.

د دروازي اوار کرسار شو. اسد بوتونه وښکل، کوتې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جينۍ له موقعي گټه واخيسته تيزه لاړه د ور کونډه يې بيرته بره ور ورسته، راتاو شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډير شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې يې کوم حرف نه واته جينۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چپرکت کې کيناست نظر يې فرش کې وښلولو خبرې يې پيل کړې:

هيله ده تاسې خفه نشئ. زه ملگرو دلته په زور او مجبوري راوستی يم. زما د کار سره هيڅ زړه نه لري او نه تاسې ته گوتې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جينۍ ارامه ساه واخيسته خو د اسد غږ پسې لیونی وه ډير خوږ پرې لږیده. په سترگو کې ډنډ اوښکې يې بيا د څادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل يې چې ورمڼده کړي او کلک يې غږ کړ ونيسي خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غونډې تازه نه ښکاریده ډير بدلون يې کړی.

جينۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنگ ته يې په چپرکت کيښود. په پره پره غږ يې وويل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالتو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

-نه یې خورم مننه.

د جینی له خولې ناڅاپه ووتل:

-او هو ستا خو منې خوښیږي کنه څنگه یې نه خوري؟

اسد جتکه وخوره، جینی په کړې خبره پښیمانه شوه. بیا یې اوږده کړه:

-مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

-هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جینی په فرش گوندې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کیناسته.

-ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان یې پس له ماتې باید بیا ځان جوړ کړي د پخوا په شان.

-ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړیږي.

جینی ځان ناخبره واچو.

-تاسې په مینه کې ناکام شوي یاست؟

-په مینه کې ناکام که بیا امتحان ورکړي، کامیابیږي خو ما هغه او هغې زه بایللي یم او د بایلاتو لپاره بیا امتحان نشته.

جینی یې څیره کې سترگې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې یې د تېوزک لاندې وخوځېدې:

-هغه کم بخته جینی څوک وه؟

په داسې خال کې چې اسد له خپلو گوتو سره مصروف وو، په ډک زړه یې کیسه پیل کړه:

یوه د جنت مرغی، د کوهي قاف ښاپیری، زما د مینې لیونی او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځینې وخت د حالاتو په کتو یې له خولې بیتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو یو بل پیژندل باور وکه د پیغلو ډله پرې ښکلې ښکارېده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پیژانده. د خوند خبره دا وه چې گاونډۍ مې وه. زما له خاطرې به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما وويني. په کومه ورځ به مو چې یو بل ونه لیدل، مونږ ته خوب نه راتله تر

هغې چې سبا به مو ختمن ليدل كول. زمونږ په مينه تنها زمونږ كورنۍ نه، چارچاپيره گاونډيان او داسې نور كليوال هم پوهيدل. باور وكه مونږ به په مثالونو كې ياديدلو. زمونږ جوړه خاص بلل كيده. هغې به چې د راتگ لپاره بانه پيدا نشوه كړاى بيا به زمونږ كور ته په ديوال را چپه وه. او رښتيا دې كوټه كې د لونگو بوى زيات دى زما د لونگو بوى خوښيده هغې به هميشه په سينه پاس لونگ گرځول، د زلفو په كمڅو كې يې هم نغښتي ول. هغې ليونۍ زما له هر عادت سره مينه لرله زما خوښيده چې هغه راته داسې مخامخ كيني لكه ته چې ناسته يې او اتفاق ته وگوره زما سور رنگ خوښيده او دا كوټه له سور رنگ نه پكه ده. هاهاما دې سره خندا ونيو خندا كې يې غږ ورك شو ورسته بدلون سره واړيدل شو دواړو سلگۍ وهلې يو بل ته مخامخ خو وخت يې تر منځ داسې غرونه درولې و چې ړنگيدل يې د انسانانو نه د ديوانو كار وه دوى فكر كاوه گوندي مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه يواځې تړى قسمت په څنگ و خو كه خبرې يې كولای شوې ويلي به يې وو ورته:

ستا مينه ستا په وړاندې تاته ناسته

ورشه تاو كړه ترينه غبرگ دواړه لاسونه

يو خداى ړوند كړى و خو چې بله بينا وه هغې غږ نه كاوه.

جينې په مخ دواړه لاسونه كيښودل ډير زړه يې وكه چې ور منډه كړه غير كې يې ونيسي ورته ووايي چې:

هغه ليونۍ زه يم.

ما پسې ستړيه!

دمه شه زما غږو كې،

سلگۍ مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه كيده. نيغه پورته شوه، بلې كوټې ته لاړه، خوله كې يې غوټه څادر كيښود، بڼه يې وژړل. تير وختونه يې ذهن كې تاويدل. پينې يې وترپولې، څو سوكان يې ځمكې ته وركړل، پلار ته يې د بنيرا لپاره لاسونه پورته كړل خو دا تړې هم نه كيده. له خولې يې صرف يوه جمله بار بار وتله « ولې پلاره؟ »

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راوخيست، واپس د اسد خواته لاړه. پيال له يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنگ کيښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه، هغه يې په ليدلو حيران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږي چې زه له خوږ چاي سره ډوډۍ خورم؟

له جينۍ نه لار ختا شوه.

- اغه! دغه! اغه! دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چای ورکو تنه لکه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

- هو اول ځل دی او دا هم په اول گورم چې تاسې داسې ميلمستيا هم ورکوئ!

جينۍ د پاتې کيسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالي نه گرم تپونه ختل، د اسد يې بره مخ وهله پاتې کيسه يې راوخيسته:

-هسې دا کيسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کيدلی. ستاسې د رزق مخه نيولې کيږي. لنډه يې وایم د ښار نه مې دوه ملگري راغلي وو، مازيگر سره د خوږ په غاړه ناست وم يو بل گاونډی کې چې زما له هر راز خبر وه ساه او تيگه مخې ته ودرید، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مينه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سيروم مې لاس ته تیر و ما يې پيپ په شړق له لاسه جدا کړ. ملگرو نيولی خو زه نه پاتې کيدم. له دواځانې مې ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جينۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فيصله وه. ما زور واهه چې يو څو کلکې څپيرې مې مخ ته ونيول شوې. ايله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملگری جواد وه. بيا يې کينولم او نصيحت يې راته شروع کړ. رښتيا هم اوبه له ورځه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبی مې مخه نيولې وه. خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پيسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نيمه مياشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او ورونو

یې پرې پیسې اخیستې وې. بیا یې د مظلومي لور پاڼه وا نه ړوله خو رښتیا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هوا

افتخار په شاعری کې ډیر ښه غږیږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پاڼه ده چې باد هر خوا یوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډیر محترم دی خو «لور یا د کور ده یا د گور» زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کیسه راټولوم هغه چې هر چیرې وې خوشحاله دې اوسي او زه ډاډه یم چې د زوی نوم به یې اسد وي. یوه خبره بله چې زه یې له ډیر وخت خوب کې ونیم. همیشه اوبو اخیستې وې خو ماته نه ښکاري خو بیګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه وړ کاوه نه پوهیږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترگو اوبښکه پیاله کې ولویده کوټه په یو څاڅکي بیا خاموشۍ ونیوه خو دا خاموشي په سلګیو ماتیدله دوه مین سره یو بل ته ژاړي. وخت هم عجیبه کاني کولې ملاقات یې د مینو داسې ځای ته راوست چې باید نه وی شوي خو د پلار بې پروایي د لور اینده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته یې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه یې باید په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ډیرې میلمنه کړې یې باور وکړه له زړه درته خفه یم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما همیشه د رنډیو له خولې کیسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کیسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها باید تا واورو خو ښه غواړم ستاسې وخت نشم نیولی زه ځمه اجازه راکړئ.

جینی را ولاړیدو کې وه چې ویې ویل:

د رنډیو کیسې واقعي چې دردونکې وې خو که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دی ساه وخیجی.

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه لیږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې یې ورته وویل

- الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصيب کړه.

تاو شو دروازي ته، جينۍ پسې غږ کړ:

- دلته خو چې هر کس راغلی بېرته تگ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت. کېږي چې زما نمبر وليکې؟ هيله ده سوال درته کوم.

زړه يې بيا را ټک شو...

- بېننه غواړم ما سر کې وويل د ملگرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولي نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شي!

له دې سره يې ور خلاص کړ دا چې بوتان په پښو کړي يو لاس يې د دروازي بيخ کې او په بل لاس يې بوټ پښې ته جوړواه، جينۍ پرې بيا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جينۍ شاته الماری کې يې په تصوير سترگې ولږيدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د گوتي نوک يې ترې ونيو يو اخ يې له خولي ووته جينۍ را منډه کړه چې گوتي يې وتري خو د اسد پام هاغه نيم تصوير ته و چې پوره نه ښکارېده کوشش يې کاوه چې تصوير پوره وويني زړه کې يې څه ټکه لويدلې وه. جينۍ د څادر پيڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک يې خلاص شوی و. د اسد زخمي گوتي نه تاوه وه تر څو ويې ترې هغې پرې غږ وکړه:

-څه کوي؟!

جينې چې سترگې پورته کولې، نيم څادر يې پښې لاندې نيول شوی وو. اسد پوی شو چې څادر يې له مخه لويدلې. جينۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا يې دروازي کې همداسې پريښوده. خلاص مخ يې پسې کتل چې د کور لويې دروازي خواته په داسې حال کې روان دی چې وينه يې له گوتي څاڅي. ملگرو ته يې چيغه کړه. ملگری يې سره د هغې کس چې د جينۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جينۍ خاوند غږ کړ:

-نبيلې! وه نبيلې! لکه چې ګاک دې بيا ځانته نه دی پريښئ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبيلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې يې ليدلي وو، په ذهن کې تتې څپې ووالې. هاغه د لونگو بوی، سور رنګ، د جينۍ ناسته، د منو کلک ست، د چاپو

سره وچه ږودۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پښو به دې ساه وخیجې) غوښتل یې په کور بیرته رامنډه کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسې لاس یې زخمې شوی. بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده یې تر عمومي لنډهسپتاله ورساوه. عاجل واک یې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوټر اوټر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیکخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنګ یې وکتل رښتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شبیه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنګ نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینۍ په قتل ونيو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دی چې د نبیلې قاتلان پلار او وروڼه وو.

پای / ایران / شهریار

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library